

Χριστουγεννιάτικο σχολικό θεατρικό - "Ο Τέταρτος Μάγος"

Διασκευή από το ομώνυμο έργο του *HENRY VAN DYKE*

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Αφηγητής: Τον καιρό που ήταν αυτοκράτορας της Ρώμης ο Καίσαρας Αύγουστος και στην Ιουδαία βασιλεύε ο βασιλιάς Ηρώδης, ζούσε σε μια πόλη βαθιά στα βουνά της Περσίας ένας άντρας που λεγόταν .:

Από την οροφή του σπιτιού του Αρταβάν φαίνονταν τα ψηλά τείχη της πόλης, και άσπρα, κόκκινα, γαλάζια και ασημένια σπίτια. Και πέρ' απ' αυτά, ψηλά σ' ένα λόφο, άστραφταν σαν μεγάλο διαμάντι πάνω από την πόλη τα ανάκτορα του αυτοκράτορα. Το σπίτι του Αρταβάν ήταν τριγυρισμένο από έναν πανέμορφο κήπο, γεμάτο λουλούδια και οπωροφόρα δέντρα, που ποτιζόντουσαν από κελαρυστά ρυάκια και γέμιζε μουσική από αναρίθμητα πουλιά.

Στη μέση του κήπου ορθωνόταν ένας πύργος, ψηλότερος κι απ' τα πιο ψηλά δέντρα. Από το παράθυρο αυτού του πύργου έφεγγε συχνά ως αργά τη νύχτα ένα λυχνάρι, αφού εκεί ήταν το εργαστήριο του Αρταβάν. Ο Αρταβάν ήταν οπαδός της πίστης του Ζωροάστρη. Ήταν μάλιστα απ' τους πιο σοφούς: απ' τους Μάγους, όπως τους λέγανε στην Περσία. Μελετούσε λοιπόν την αέναη πάλη ανάμεσα στο καλό και στο κακό, εξερευνούσε τα μυστικά της φύσης, και, προπάντων, τα μυστικά τ' ουρανού και της νύχτας.

Την αποψινή βραδιά έχει καλέσει σπίτι του δυο φίλους του και τον ηλικιωμένο πατέρα του.

Αρταβάν - Δεν ξέρετε πόσο συγκινημένος είμαι! Τόσα χρόνια το περιμέναμε αυτό!

Ροδάσπη - Μα είσαι σίγουρος; Πώς είναι δυνατόν;

Αρταβάν - Είναι βέβαιο, φίλε μου Ροδάσπη. Συμπίπτουν και οι δικοί μου υπολογισμοί και οι παρατηρήσεις των άλλων Μάγων, του Βαλτάσαρ, του Μελχιόρ και του Γκασπάρ.

Άβδος - Του Βαλτάσαρ; Μα αυτός είναι αυθεντία στη μελέτη των άστρων!

Αρταβάν - Μα τι σας λέω τόση ώρα; Το εντυπωσιακό είναι ότι ακόμα και στους Ισραηλίτες υπάρχουν αρχαίες προφητείες που εκπληρώνονται και μιλούν για τη γέννηση ενός καινούργιου βασιλιά. *(Βγάζει από τον χιτώνα του ένα μικρό πάπυρο και τον ξετυλίγει με πολλή προσοχή)*. Ακούστε – είναι η προφητεία του προφήτη Βαλαάμ:

«Θα ανατείλει άστρο από τους απογόνους του Ιακώβ και θα αναδειχθεί άνθρωπος από τον Ισραηλιτικό λαό» *(Αριθμοί κδ', 17)*.

Ροδάσπης - *(περιφρονητικά)* Οι Ισραηλίτες ήταν αιχμάλωτοι των προγόνων μας των Βαβυλωνίων. Οι φυλές του Ισραήλ είναι σκορπισμένες στα βουνά, σαν τα χαμένα πρόβατα, και από εκείνους που έμειναν και κατοικούν στο Ισραήλ, κάτω από το ζυγό των Ρωμαίων, ούτε άστρο ούτε βασιλικό σκήπτρο θα ανατείλει.

Άβγαρος - Μα, παιδί μου, δικίο έχει ο Ροδάσπης. Οι Ισραηλίτες είναι μια κατεστραμμένη φυλή. Τίποτα δεν έχει μείνει πια που να θυμίζει την παλιά τους δόξα. Οι Ρωμαίοι τούς κατέκτησαν και έχουν ταπεινωθεί πολύ.

Αρταβάν -Κι όμως, πατέρα. Εξετάσαμε ακόμα και τους παλιούς πίνακες της Χαλδαίας και υπολογίσαμε τον καιρό. Συμπίπτει να είναι το έτος αυτό. Μελετήσαμε τον ουρανό και την περασμένη άνοιξη είδαμε, ότι δύο από τα μεγαλύτερα άστρα πλησίασαν στο μέρος που ήταν ο αστερισμός του Ιχθύος, ακριβώς στην κατεύθυνση προς το Ισραήλ. Είδαμε ακόμα εκεί ένα νέο αστέρι που έλαμψε μόνο μια νύχτα, κι ύστερα χάθηκε. Τώρα πάλι οι δύο μεγάλοι πλανήτες συναντώνται. Απόψε πάλι θα ενωθούν! Οι τρεις Μάγοι φίλοι μου περιμένουν αυτή τη στιγμή στο ναό της Βαβυλώνας εξερευνώντας και αυτοί τον ουρανό. Έχουμε συμφωνήσει να με περιμένουν σε δέκα μέρες από την ώρα που θα δούμε το άστρο. Μετά θα ξεκινήσουμε και οι τέσσερις για εκεί που θα μας οδηγήσει.

Άβγαρος - Όμως ...αυτό το ταξίδι θα απαιτεί πολλά έξοδα.

Αρταβάν - Τα έχω σκεφτεί όλα: Τα τρόφιμα, τα εφόδια... Ακόμα και τα δώρα που αρμόζουν σε ένα βασιλιά. Έχω βρει έναν έμπορο που έχει τους πιο σπάνιους θησαυρούς του κόσμου. Τα αγόρασα ήδη: Ένα ζαφείρι, σκούρο γαλάζιο σαν ένα μεγάλο κομμάτι από το βραδινό ουρανό, ένα ρουμπίνι, πιο κόκκινο κι από την αχτίνα του ηλίου που ανατέλλει, και ένα μαργαριτάρι τόσο αγνό, σαν την κορυφή χιονισμένου βουνού, όταν αρχίζει να νυχτώνει –Χρειάστηκε να πουλήσω το σπίτι μου για να τ' αγοράσω, αλλά –πίστεψέ με, πατέρα- αξίζει!

Ροδάσπης- *(θυμωμένος)* Αρταβάν, αυτό είναι ένα ψεύτικο όνειρο. Πού ακούστηκε βασιλιάς στο Ισραήλ σήμερα;

Άβδος - *(ανήσυχος)* Συμμορφώσου! Κάποιο λάθος έχεις κάνει και πάνω στον ενθουσιασμό σου δεν το βλέπεις.

Αρταβάν - Δεν αλλάζω τη γνώμη μου. Είμαι πεπεισμένος. Και ήλπιζα ότι θα έρθετε κι εσείς μαζί μου...

Άβδος -*(σκεπτικός)* Τι να πω, φίλε μου; Εγώ δεν μπορώ ν' αφήσω την Περσία. Αφού λοιπόν εσύ είσαι τόσο σίγουρος... Τι να πω; Καλό ταξίδι! *(αγκαλιάζει τον Αρταβάν χτυπώντας τον φιλικά στην πλάτη)*

Ροδάσπης: Λογικέφου!!!

(οι δύο φίλοι φεύγουν)

Άβγαρος: Παιδί μου, ένα πράγμα με δίδαξε η ζωή μου. Όποιος θέλει να δει αξιοθαύμαστα

πράγματα, πρέπει να ξέρει, ότι συχνά θα ταξιδεύει μονάχος. Είμαι πολύ ηλικιωμένος γι' αυτό το ταξίδι, όμως η καρδιά μου, θα είναι μαζί σου μέρα και νύχτα. Ανυπομονώ να μάθω το αποτέλεσμα της έρευνάς σου. Την ευχή μου να χεις!

(Αγκαλιάζονται και φεύγει ο Άβγαρος. Ο Αρταβάν μένει μόνος του. Κατευθύνεται προς το βάθος της σκηνής και κοιτάζει τον ουρανό. Ξαφνικά θαμπώνεται από μια λάμψη).

Αρταβάν: (φωνάζοντας) Ε, σεις φίλοι μου! Πατέρα, κοιτάξτε τον ουρανό!... Τι σας έλεγα; Ένα εξαιρετικό φως λάμπει στον ουρανό! Είναι το άστρο! Είναι το σημείο, ναι! Ελάτε μαζί μου, ν' ακολουθήσετε το φως. Ελάτε να βρούμε την Αλήθεια, που θα λάμψει μπροστά σ' όλους τους ανθρώπους. Ο βασιλιάς έρχεται! (προς τον εαυτό του) Πρέπει να φύγω. Ο Βαλτάσαρ, ο Μελχιόρ και ο Γκασπάρ θα με περιμένουν... Θα πάμε να προσκυνήσουμε το νεογέννητο βασιλιά!

(**Αυλαία**)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Αφηγητής: Ο Αρταβάν ανέβηκε στο άλογό του, τη Βάσδα, και μόνος του πήρε το δρόμο για τη Βαβυλώνα. Έπρεπε να φτάσει στο Ναό των Επτά Πλανητών. Και το ταξίδι του ήταν δύσκολο και μακρύ, μέσα από τα βουνά και τις κοιλάδες της Περσίας, μέσα από σκοτεινές χαράδρες και πάνω από παγερές κορφές, ανάμεσα από πλατειές πεδιάδες, τις πολιτείες και τα χωριουδάκια. Ο Αρταβάν ήξερε τις δυνάμεις της Βάσδας και προχωρούσε γοργά, ταξιδεύοντας ως αργά τη νύχτα και κινώντας πολύ πριν από την ανατολή κάθε πρωί. Τα βράδια, μόλις ο ήλιος βασιλευε πίσω από τους λόφους, το λαμπρό καινούργιο αστέρι φώτιζε το δρόμο του. Και το βράδυ της δέκατης μέρας είδε από μακριά να ξεχωρίζουν τα μεγάλα τείχη της Βαβυλώνας. Ήθελε περίπου τρεις ώρες, για να φτάσει ως το ναό των Επτά Πλανητών. Ο καιρός δεν τον έφτανε. Έπρεπε να κάνει γρήγορα....

(*Ακουούνται πέταλα αλόγου, που σιγά-σιγά σταματούν*).

Όπως περνούσαν ένα σύδεντρο από φοινικιές έξω απ τα τείχη της πόλης, η Βάσδα αναπήδησε. Έγειρε το κεφάλι της, χλιμίντρισε κι ύστερα κοντοστάθηκε ριγώντας σύγκορμη μπροστά από έναν σκούρο όγκο που διαγράφονταν στο σκοτάδι. Ο Αρταβάν ξεπέζεψε. Στο λιγοστό φως των αστεριών διέκρινε αμυδρά τη μορφή ενός άντρα σωριασμένου καταμεσής του δρόμου.

Ζητιάνος - Βοήθεια, βοήθεια....

Αρταβάν- Τι φωνή ήταν αυτή; Α, μπα, θα μου φάνηκε (κάνει να φύγει)

Ζητιάνος - Πεθαίνω, καλέ μου άνθρωπε, βοήθησέ με....

(Ο Αρταβάν γονατίζει δίπλα στον ζητιάνο και του ακουμπάει το κεφάλι. Ο Ζητιάνος γαντζώνεται απ' τα ρούχα του Αρταβάν)

Ζητιάνος - Βοήθησέ με, ... πεθαίνω...

Αρταβάν – (με αγωνία) Τι έχεις άνθρωπέ μου; Τι θέλεις;

Ζητιάνος - Νερό, ... λίγο νερό...

(Ο Αρταβάν σηκώνεται για να φέρνει λίγο νερό. Εν τω μεταξύ μονολογεί με αγωνία)

Αρταβάν - Θεέ μου, δείξε μου, τι πρέπει να κάνω. Αν μείνω εδώ, θα φθάσω αργά... θα χάσω τους φίλους μου, τους τρεις μάγους. Θα χάσω την ευκαιρία να βρω το Βασιλιά που γεννιέται! (Γυρίζει απότομα να φύγει. Αγανακτισμένα) Τι δουλειά έχω εγώ μ' έναν άρρωστο ζητιάνο;

Ζητιάνος - Διψώ ...

Αρταβάν (Σταματά) Όχι, όχι ... Αχ ας με βοηθήσει ο Θεός! (ψάχνει πάνω του και βγάζει ένα μπουκαλάκι, βάζει το κεφάλι του αρρώστου στα γόνατά του)

Αφηγητής: Ο Αρταβάν έριξε στο νερό μερικές σταγόνες από εκείνα τα απλά αλλά δυνατά φάρμακα, που είχε πάντοτε μέσα στη ζώνη του – γιατί οι Μάγοι ήταν- εκτός από αστρονόμοι- και γιατροί. Μετά το έχυσε σιγά στα ωχρά χείλη του ζητιάνου. Ώρες ολόκληρες προσπαθούσε σαν ένας επιδέξιος γιατρός. Επιτέλους η δύναμη του ανθρώπου ξαναγύρισε, ανακάθισε και κοίταξε γύρω του.

Ζητιάνος - Ποιος είσαι; Γιατί μ' έφερες πάλι στη ζωή;

Αρταβάν - Είμαι ο Αρταβάν, Μάγος από τα Εκβάτανα της Περσίας. Πηγαίνω στα Ιεροσόλυμα, για να βρω προσκυνήσω αυτόν που Εκείνον που θα γίνει Βασιλιάς του Ισραήλ. Φοβάμαι όμως ότι αν θα μείνω περισσότερο μαζί σου οι φίλοι που με περιμένουν για να ταξιδέψουμε μαζί θα φύγουν. Αλλά να, κράτησε όλο το ψωμί και το κρασί που μου έχει απομείνει και τούτο το φάρμακο.

Ζητιάνος – (υψώνοντας το χέρι του σιγά- σιγά προς τον ουρανό) Ο Θεός ας είναι μαζί σου. Εύχομαι να βρεις το Βασιλιά που ζητάς. (Σκέφτεται) Δεν έχω να σου δώσω τίποτε για το καλό που μου 'κανες, μα θα σου πω το εξής: Οι δικοί μας οι προφήτες, οι προφήτες των Ισραηλιτών, λένε πως ο Μεσσίας δεν θα γεννηθεί στα Ιεροσόλυμα, αλλά στη Βηθλεέμ. Εκεί θα πάτε να τον βρείτε. Ανάμεσα στους ταπεινούς της γης. Μα, να ξέρεις ο δρόμος είναι άσχημος, θα περάσεις μέσα από την έρημο, μα ο Θεός θα σε βοηθήσει να φθάσεις γερός, γιατί έσωσες ένα ετοιμοθάνατο.

(Αυλαία)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Αφηγητής - Ήταν ήδη περασμένα μεσάνυχτα. Ο Αρταβάν συνέχισε να καλπάζει γρήγορα. Όταν όμως έφτασε στο Ναό των Επτά Πλανητών οι φίλοι του δεν φαινόταν πια. Οι τρεις Μάγοι είχαν φύγει! Ήταν μόνος, κατάμονος. Κουρασμένος και απογοητευμένος, γύρισε για να βγει έξω από τον ναό. Τότε σε μια άκρη του Ναού είδε ένα μικρό σωρό από πέτρες και κάτω από αυτές ένα κομμάτι περγαμηνή. Σήκωσε βιαστικά την περγαμηνή και διάβασε:

Αρταβάν (διαβάζει συντετριμμένα)- «Δεν μπορούμε να σε περιμένουμε άλλο. Πάμε να βρούμε και να προσκυνήσουμε το νεογέννητο Βασιλιά. Πάρε το δρόμο της ερήμου και ακολούθησέ μας». (Κάθεται λίγο σκεπτικός) Ω Θεέ μου, πώς θα περάσω την έρημο δίχως τροφές και μ' ένα κουρασμένο άλογο; Πρέπει να έχω καμήλες... προμήθειες για το ταξίδι! (Ψάχνει τη ζώνη του και βρίσκει το ζαφείρι) Βασιλιά μου, το ζαφείρι τούτο το προόριζα για σένα. Πρέπει όμως να το πουλήσω για να περάσω την έρημο. Θα το πουλήσω για να 'ρθω κοντά σου! (Μονολογεί) Ένας Θεός ξέρει αν θα χάσω την ευκαιρία να δω το νεογέννητο Βασιλιά, επειδή σταμάτησα να βοηθήσω έναν ζητιάνο που πέθαινε...

(Φεύγει. Ακούονται πέταλα αλόγου)

(Αυλαία)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Αφηγητής: Ο Αρταβάν γύρισε, λοιπόν, στη Βαβυλώνα, πούλησε το αστραφτερό ζαφείρι του και το αγαπημένο του άλογο, τη Βάσδα, αγόρασε ένα καραβάνι καμήλες και ύστερα άρχισε το ταξίδι του μες από την αφιλόξενη έρημο. Γύρω του ορθώνονταν ψηλοί γκρεμοί, τρομακτικοί σαν οστά αρχαίων τεράτων. Λόφοι από κινούμενη άμμο που άλλαζαν συνέχεια θέση έζωναν το δρόμο του. Την ημέρα δυνατός καύσωνας καψάλιζε τη γη και πουθενά δε φαινόταν ζωντανό πλάσμα να κινείται. Τη νύχτα τα τσακάλια αλυχτούσαν και ούρλιαζαν από μακριά, ενώ δριμύ ψύχος σκέπαζε τους αμμόλοφους. Αλλά αυτός συνέχιζε το δρόμο του, ακολουθώντας πιστά το λαμπρό νέο αστέρι, ωστόσο, όπως είχε πει ο άρρωστος άντρας, αυτό στάθηκε και φώτισε το χωριό της Βηθλεέμ.

Ο Αρταβάν μπήκε στο χωριό γεμάτος ελπίδα. Τώρα θα κατάφερνε επιτέλους να προσφέρει το μαργαριτάρι και το ρουμπίνι του στο Βασιλιά. Αλλά... οι δρόμοι του χωριού ήταν έρημοι. Σκέφτηκε πως οι άντρες θα είχαν ανέβει στα βοσκοτόπια να μαζέψουν τα πρόβατά τους. Τότε, από την ανοιχτή πόρτα μιας πέτρινης καλύβας, άκουσε μια γυναικεία φωνή να τραγουδά σιγανά. Έμοιαζε με νανούρισμα.

(Σκηνικό: Φτωχικό σπίτι. Μια κούνια στην άκρη. Η γυναίκα κουνάει ένα μωρό στην αγκαλιά της. Μπαίνει ο Αρταβάν στο σπίτι)

Αρταβάν – (διστακτικά) Με.. συγχωρείτε!

Μητέρα – Τι θες, ξένη;

Αρταβάν – Λέγομαι Αρταβάν και έρχομαι από την Περσία. Ψάχνω να βρω ένα νεογέννητο παιδί.

Μητέρα – Κι εσύ; Πριν από τρεις μέρες είχαν φανεί και τρεις άλλοι ξένοι με φορεσιές σαν τη δική σου. Έλεγαν ότι ένα αστέρι τους οδήγησε στο μέρος όπου έμενε ο Ιωσήφ από τη Ναζαρέτ μαζί με τη σύζυγό του και το νεογέννητο παιδί της. Μάλιστα προσκύνησαν το μωρό και του έδωσαν πολλά δώρα. Αλλά οι ξένοι εξαφανίστηκαν τόσο ξαφνικά όσο και όταν ήρθαν. Το ίδιο και ο άντρας από τη Ναζαρέτ λέγεται ότι έφυγε στην Αίγυπτο μαζί με την οικογένειά του. Δες και κάποιον κακό πρόκειται να συμβεί. Ακούγεται μάλιστα ότι έρχεται και ο ρωμαϊκός στρατός να επιβάλλει νέους φόρους. Οι άντρες μας πήρανε τα κοπάδια και τα πήγανε στα βουνά για ν' αποφύγουν το φόρο.

Αρταβάν - *(κοιτάζοντας το μωρό τρυφερά)* Για δεξ! Με κοιτάει και χαμογελάει. Τι χαριτωμένο που είναι αυτό το μωράκι! *(σκύβει και το χαϊδεύει)* Μακάρι να ήταν αυτό ο βασιλιάς που ψάχνω. Αλλά τώρα πρέπει να τον αναζητήσω στην Αίγυπτο. *(Ακούγονται θόρυβοι, φωνές και κλάματα μωρών και γυναικών).*

Μητέρα - Μα... τι συμβαίνει;

Αρταβάν *(κοιτάζει έξω από την πόρτα)* Στρατιώτες! Ρωμαίοι στρατιώτες!

Μητέρα – Το 'λεγα εγώ πως θα έρθουν. *(Τρέχει κι αυτή και κοιτάζει έξω)* Μα.. Θεέ μου! Είναι στρατιώτες του Ηρώδη! Σφάζουνε τα παιδιά! *(Σφίγγει το μωρό της στην αγκαλιά της και τρέχει να κρυφτεί τρέμοντας στην πιο σκοτεινή γωνιά του δωματίου. Την ίδια στιγμή μπαίνει ένας Ρωμαίος στρατιώτης στο σπίτι. Ο Αρταβάν όμως στέκεται μπροστά του και δεν τον αφήνει να προχωρήσει).*

Στρατιώτης – Κάνε στην άκρη, ξένε. Έχουμε διαταγή απ' το βασιλιά Ηρώδη να σκοτώσουμε όλα τα παιδιά της Βηθλεέμ που είναι κάτω από δύο ετών.

Αρταβάν – Δε θα βρεις κανένα παιδί εδώ. Είμαι μόνος μου. Περιμένω να δώσω αυτό το ωραίο πετράδι στο γενναίο στρατιώτη που θα με αφήσει στην ησυχία μου *(βγάζει το ρουμπίνι και του το δείχνει)*

Στρατιώτης – Ένα τεράστιο ρουμπίνι! *(Το αρπάζει και φωνάζει προς τα πίσω)* Όλα εντάξει εδώ! Έψαξα. Δεν υπάρχει κανένα παιδί εδώ μέσα.

Αρταβάν *(κοιτάζοντας προς τα πάνω)* Θεέ της αλήθειας, συγχώρεσε το ψέμα μου. Το είπα για να σώσω τη ζωή ενός παιδιού. *(Απογοητευμένα)* Τώρα... έδωσα και το δεύτερο απ' τα δώρα μου. Άραγε θα αξιωθώ ποτέ να δω τον Βασιλιά των Βασιλιάδων;

Μητέρα – *(Πλησιάζει τον Αρταβάν από πίσω και λέει με μαλακή φωνή)* Επειδή έσωσες το μικρό παιδί μου, μακάρι ο Θεός να σε ευλογεί και να σε φυλάει. Μακάρι ο Θεός να σου φανερωθεί σε σένα και να σου δίνει ειρήνη και τώρα και πάντα!

(Αυλαία)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Αφηγητής: Ο Αρταβάν έφυγε, λοιπόν, με τις ευλογίες της γυναίκας και κίνησε προς την Αίγυπτο, ρωτώντας παντού για την οικογένεια από τη Βηθλεέμ. Αλλά κανείς δεν τους είχε δει. Και το άστρο είχε χαθεί πια από τον ουρανό της νύχτας κι έτσι ο Αρταβάν δεν ήξερε πού να συνεχίσει την έρευνά του. Πήγε λοιπόν σ' ένα σοφό γέρο, Εβραίο ραβίνο και ζήτησε τη συμβουλή του.

(Ο Ραβίνος είναι καθισμένος και κρατά έναν παλιό πάπυρο. Ο Αρταβάν κάθεται γονατισμένος δίπλα του στο πάτωμα)

Ραβίνος - Γιε μου. Οι Γραφές έχουν προβλέψει ότι ο Βασιλιάς των Βασιλιάδων θα περιφρονηθεί από τους ανθρώπους. Δεν θα τον βρεις να ζει σε ανάκτορα, ούτε μαζί με τους πλούσιους και τους ισχυρούς. Αν τον γυρεύεις, ψάξε ανάμεσα στους φτωχούς και τους ταπεινούς, στους λυπημένους και τους ασθενείς.

(Αυλαία)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Αφηγητής: Τα χρόνια περνούσα και ο Αρταβάν συνέχιζε το ταξίδι του, γυρεύοντας πάντα την οικογένεια από τη Βηθλεέμ, στα πιο φτωχά μέρη. Περνούσε από πόλεις όπου οι άνθρωποι υπέφεραν από την πείνα, περνούσε από τόπους όπου οι άνθρωποι πέθαιναν από αρρώστιες και, παρ' όλο που δεν έβρισκε πουθενά τον Βασιλιά των Βασιλιάδων για να τον προσκυνήσει, έβρισκε πολλούς ανθρώπους για να βοηθήσει. Όπου πήγαινε, έδινε τροφή στους πεινασμένους, έντυνε τους γυμνούς, θεράπευε τους ασθενείς και επισκεπτόταν τους φυλακισμένους... Και τα χρόνια περνούσαν. Κάπου - κάπου έκανε στάση, έβγαζε από το πουγκί του το μαργαριτάρι, το τελευταίο δώρο του, το κοίταζε κι αναρωτιόταν αν θα καταφέρει τελικά να συναντήσει τον Βασιλιά των Βασιλιάδων.

(την ώρα που ο αφηγητής μιλάει, στη σκηνή ο Αρταβάν προχωράει μπροστά από μια σειρά ανθρώπων που στέκονται βουβοί. Άλλος ξαπλωμένος σαν άρρωστος, άλλος τρίβοντας κρυώνοντας τα χέρια του, άλλος καθισμένος με σκυμμένο το κεφάλι. Σε καθέναν ο Αρταβάν σκύβει και δίνει λίγο νερό, μια κουβέρτα, μια αγκαλιά. Στο τέλος στέκεται στο κέντρο της σκηνής, βγάζει το μαργαριτάρι και το κοιτά λυπημένος)

(Αυλαία)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Αφηγητής: Τριάντα τρία χρόνια είχαν περάσει από τότε που ο Αρταβάν είδε για πρώτη φορά το άστρο και κίνησε για το ταξίδι του. Τώρα, γέρος πια και αποκαμωμένος, ταξίδευε προς τα Ιεροσόλυμα, να ψάξει μια τελευταία φορά. Ήταν άνοιξη, η εποχή που γιόρταζαν οι Ιουδαίοι το Πάσχα. Η πόλη ήταν κατάμεστη από κόσμο, αλλά η ατμόσφαιρα ήταν περίεργη, ασυνήθιστη για μια τόσο μεγάλη γιορτή. Πλήθη ανθρώπων με κραυγές και όψεις αγριεμένες έτρεχαν προς μια ορισμένη κατεύθυνση. Ο Αρταβάν έσυρε όσο πιο γρήγορα μπορούσε τα βήματά του για να τους ακολουθήσει

Αρταβάν- Μα τι συμβαίνει εδώ;

Κάτοικος Ιερουσαλήμ – Δεν τα ‘μαθες; Θα γίνει μια σταύρωση σε λίγο. Θα σταυρώσουν δυο ληστές και κάποιον άλλο. Κάποιον που ονομάζεται Ιησούς από τη Ναζαρέτ. Λένε ότι αυτός ο άντρας έχει κάνει κι έχει πει πολλά θαυμαστά πράγματα, κι όλοι τον αγαπούν πολύ. Αλλά οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι λένε ότι πρέπει να θανατωθεί, επειδή αποκαλεί τον εαυτό του «γιο του Θεού».

(Ο κάτοικος φεύγει κι ο Αρταβάν στέκεται έκπληκτος)

Αρταβάν – Ο Γιος του Θεού; Μα ναι! Αυτός θα ναι! Αυτός ο άντρας που θα σταυρώσουν είναι ο Βασιλιάς των Βασιλιάδων!...Αραγε ...αν..αν πρόσφερα το μαργαριτάρι μου στους εχθρούς του ίσως να καταφέρω να σώσω τη ζωή του!

(Προχωράει βιαστικά. Τότε μπαίνει ένας στρατιώτης που σπρώχνει μια κοπέλα. Η κοπέλα ξεγλιστρά και πέφτει στα πόδια του Αρταβάν)

Κοπέλα – Σώσε με, άνθρωπέ μου! Ελέησέ με! Ο πατέρας μου ήταν οπαδός του Ζωροάστρη. Απ' τα ρούχα σου καταλαβαίνω ότι ανήκεις κι εσύ στην ίδια πίστη. Ο πατέρας μου πέθανε, και τώρα πρέπει να πουληθώ σε δουλεμπόρους για να ξεπληρώσω τα χρέη του. Βοήθησέ με, σε ικετεύω! Σώσε με!

Αφηγητής: Σώσε με! Ο Αρταβάν για άλλη μια φορά άκουσε αυτή τη φωνή της απελπισίας να του γυρεύει βοήθεια. Τόσα χρόνια έψαχνε το βασιλιά και τώρα, που ίσως θα μπορούσε να τον σώσει με το μαργαριτάρι του, πάλι βρίσκεται μπροστά σε δίλημμα.

Κοπέλα: *(κλαίγοντας)* Αν έχεις έλεος στην καρδιά σου, λυπήσου με, σώσε με!

Αφηγητής: Όλη του τη ζωή την έζησε μ' ένα και μοναδικό όνειρο, με μια και μόνη ελπίδα. Και να τώρα που μια φωνή του ζητούσε βοήθεια. Τον έβγαλε έξω από το

δρόμο του. Έπρεπε πάλι να διαλέξει για τελευταία φορά. Έβγαλε το μαργαριτάρι από το στήθος του. Ποτέ δεν είχε φανεί τόσο λαμπερό, τόσο γεμάτο από γλυκιά ζωντανή λάμψη!

(Ο Αρταβάν βγάζει το μαργαριτάρι και το κοιτάζει. Μετά πιάνει το χέρι της κοπέλας, το ανασηκώνει και βάζει μέσα στην παλάμη της το μαργαριτάρι)

Αρταβάν- Να, κόρη μου, τα λύτρα σου! Μ' αυτό θα ξεπληρώσεις το χρέος του πατέρα σου. Είναι ο τελευταίος θησαυρός που φύλαγα για το Βασιλιά των Βασιλιάδων, αυτόν που τώρα σταυρώνεται.

Αφηγητής – Τη στιγμή που μιλούσε ο ουρανός σκοτεινίασε και ο δρόμος άρχισε να τρέμει ολόκληρος. Τα σπίτια κλυδωνίζονταν, πέτρες έπεφταν και συντρίβονταν καταγής. Σύννεφα σκόνης γέμιζαν τον αέρα. Οι στρατιώτες το έβαλαν στα πόδια κατατρομαγμένοι, παραπατώντας σαν μεθυσμένοι. Ο Αρταβάν όμως και η κοπέλα που είχε ελευθερώσει κρύφτηκαν πίσω από τους τοίχους του φρουραρχείου. Η γη σείστηκε για μια τελευταία φορά. Τότε, ένα βαρύ κεραμίδι έφυγε από τη σκεπή, έπεσε και χτύπησε τον Αρταβάν στο κεφάλι. Η κοπέλα έσκυψε από πάνω του, νομίζοντας ότι είναι νεκρός. Ακούστηκε τότε μέσα από το σκοτάδι μια φωνή πολύ σιγανή και πολύ ήρεμη, σαν μουσική που έρχεται από μακριά:

Θεός –Να έχεις πάντα ειρήνη, Αρταβάν. Όταν πεινούσα μου έδωσες τροφή, όταν ήμουν γυμνός, εσύ με έντυσες. Όταν ήμουν λυπημένος εσύ με παρηγόρησες. Ό, τι έκανες ακόμα και για το πιο ταπεινό παιδί μου, για μένα το έκανες.

Αφηγητής - Ένα γαλήνιο φως φώτισε το πρόσωπο του Αρταβάν, κι ένας μακρύς, τελευταίος στεναγμός άφησε τα χείλη του. Το ταξίδι του ήταν στο τέλος του: Τα δώρα του είχαν γίνει δεκτά. Ο Τέταρτος Μάγος είχε βρει επιτέλους το βασιλιά του!